

MỘT LẦN NÀO

Ta Lại Gặp Nhau

Sau khi lãnh xong mảnh bằng bốn năm thì tôi theo gia đình di chuyển về miền nam Cali nắng ấm này. Tất cả đối với tôi đều xa lạ. Mấy tháng đầu, tôi nộp đơn xin việc vào các hãng, nhưng lương hơi thấp so với mảnh bằng của tôi, một điều nữa là công việc không hợp với sở thích nên tôi đành ghi tên đi học tiếp tại một trường đại học gần nhà.

Tôi bắt đầu một niên học mới với nhiều bỡ ngỡ, nhưng sau đó tôi cũng quen dần với ngoại cảnh và những người sinh viên Việt Nam ở đây. Một khi bước ra khỏi được ranh giới xa lạ thì tất cả sẽ trở nên thân thiết. Sau đó tôi có thói quen đến cafeteria để ăn trưa. Thói quen thường thường đều có lý do để bắt nguồn. Nơi đây thường tụ họp những khuôn mặt Việt Nam ngồi từng nhóm trò chuyện và ăn uống, trong những khuôn mặt đó có một người con gái tên Hạnh. Đây mới là lý do chính đáng để bắt nguồn cho thói quen của tôi.

Lần đầu tiên gặp nàng trong cafeteria. Hôm ấy, nàng mặc chiếc áo màu tím hoa cà, mái tóc dày đen mượt thả sang một bên vai, buông hững hờ trên ngực. Nàng ngồi cạnh mấy người bạn gái và chung quanh là một đám con trai. Mấy người bạn mới quen của tôi dẫn đến giới thiệu với các sinh viên trong trường. Tuổi trẻ dễ thân thiện và nhất là đồng lứa tuổi. Có nhiều nét dễ

thương ở nàng làm cho tôi để ý. Tôi không chối là nàng duyên dáng và mỹ miều, vì bằng có là nơi nào có nàng đều có những anh chàng vây quanh. Nhưng điều làm cho tôi thích thú chú ý đến, là hình dáng và nhiều nét của nàng gợi cho tôi nhớ lại kỷ niệm thời niên thiếu của mình.

Thuở ấy, tôi còn là một cậu bé mười lăm tuổi, đi thương

thầm cô bé hàng xóm mười bốn tuổi. Lúc đó tôi nào biết gì trong trí óc nhỏ bé. Chữ “yêu, thương” còn rất xa lạ, chỉ biết nói bừa còn ý nghĩa thì có lẽ mù tịt. Tôi chỉ biết nhìn theo cô bé trong chiếc áo dài màu trắng mỗi chiều đi ngang qua nhà. Lúc đó tôi cho rằng mình hạnh phúc lắm rồi, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tỏ tình hoặc lẽ không dám nghĩ đến. Rồi tình cờ một ngày kia cô bé làm rơi quyển tập, gió thổi tung bay vài trang giấy rơi đến gần nơi tôi. Cuối xuống nhặt mà lòng tôi hồi hộp lo sợ. Nhìn vào giấy học trò nét chữ xinh xinh khiến tôi mơ ước được biến thành trang giấy đó để được cô bé ép vào cuốn vở mang đi đi về về mỗi ngày.

- Xin lỗi, làm ơn cho xin lại. Cô bé lên tiếng làm tôi giật mình.

- Ấy viết chữ đẹp quá! Rồi mỉm cười ngu ngơ đưa trả lại. Cô bé lí nhí trong miệng:

- Cảm ơn anh.

Chỉ một nụ cười, một lời nói cũng có thể làm tôi sững run lên được. Có lẽ từ hôm đó trở đi cô bé mới ý thức được mỗi chiều đi ngang đều có sự hiện diện của tôi. Rồi một hôm tôi bị sốt phải xin nghỉ học, mẹ tôi cấm không cho ra đường dù là chỉ ngồi gần cửa ra vào và buộc tôi phải lên lầu nằm nghỉ. Tôi thấp thỏm nhớ đến cô bé chỉ muốn xuống nhà để được nhìn cô bé đi ngang qua, nhưng lại sợ bị rầy nên tôi đành nhìn qua cửa sổ từ một khoảng cách trên cao. Cũng như mọi ngày, cô bé với

chiếc áo dài trắng đi ngang qua nhà, nhưng hình như bước chân có vẻ chậm hơn mọi hôm. Khi đi qua cô bé không quên quay đầu lại. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi thấy cô bé nhìn vào nhà tôi. Mọi khi mỗi lần đi qua, cô bé chỉ cúi mặt hoặc chỉ khẽ liếc là hiếm lắm rồi. Lúc đó tôi cũng không hiểu tại sao.

Tôi phải nghỉ ở nhà mất ba hôm, có nghĩa là ba ngày vắng bóng tôi nơi cửa. Đến ngày thứ tư sau khi tan học về lòng tôi hồi hộp lại thường. Tôi ép mình núp sau cánh cửa đợi cô bé đi qua rồi mới xuất hiện. Tôi mong bắt gặp được đôi mắt tìm kiếm nơi cô bé, nhưng tôi đã thất vọng. Cô bé không còn lưu luyến bóng dáng tôi như mọi ngày. Tuổi thơ tôi chưa biết thế nào là yêu, nhưng tôi đã biết thế nào là buồn. Ít lâu sau đó, tôi được tin gia đình cô bé dọn đi nơi khác, lúc đó tôi thấy buồn kinh khủng. Buồn hơn những ngày bị bệnh mẹ tôi bắt tôi ở trên lầu không cho đi đâu, đến nỗi ăn cơm cũng không được xuống nhà. Buồn hơn những lần sứt hạng bị thầy giáo la rầy chỉ trích. Nhưng nỗi buồn của tuổi thơ trôi qua rất mau dù rằng mỗi chiều không còn thấy bóng dáng cô bé hàng xóm đi học về ngang qua nữa. Dấu vết kỷ niệm năm nào nay bỗng dạt dào sống lại trong tôi. Hôm nay, nơi khuôn viên đại học, nhìn cô sinh viên xinh xắn này khiến lòng tôi băng khuâng nhớ đến cô láng giềng năm xưa trong chiếc áo dài trắng nuốt nà, nghiêng nghiêng vành nón

thướt tha dịu dàng đi ngang qua nhà mỗi độ chiều về.

Tôi thích được im lặng để ngồi nhìn nàng. Có khi cả buổi không nói một lời nào. Những lúc đó lòng tôi như ấm lại. Có lẽ tôi lại nhớ đến tuổi thơ ngày nào. Muốn tìm về kỷ niệm không phải là một chuyện dễ. Bất cứ lúc nào hoặc nơi nào ta cũng có thể nghĩ đến kỷ niệm, nhưng bây giờ với nàng là tôi nhìn về kỷ niệm, cả hai cùng một ý nghĩa nhưng lại khác xa nhau. Thoạt đầu, có lẽ nàng khó chịu với cái nhìn của tôi, nhưng dần dà có lẽ nàng đã quen, nên mỗi lần gặp chúng tôi chào nhau bằng ánh mắt và nụ cười. Tôi cảm thấy trong cái nhìn của nàng sau này đối với tôi đã bắt đầu có thiện cảm. Đôi khi tôi tự nghĩ, không nói chuyện không có nghĩa là không dám nói, cậu bé ngày xưa có đủ can đảm để nói câu “ấy viết chữ đẹp quá” thì làm gì tôi không đủ can đảm để nói với nàng rằng: Môi em cười xinh tươi/ Tóc em dài buông lơ/ Lung lay như hoa cỏ/ Khiến lòng ta chơi vơi. Các cụ ngày xưa thường nói: Thoang thoang hoa nhài mà lại thom lâu. Nếu giữ được tình cảm như thế này có lẽ lâu bền hơn. Nhưng ý nghĩ chỉ là ý nghĩ nhất thời. Nó không tồn tại theo thời gian cũng như thời gian đã lung lay ý nghĩ của tôi.

Ngày lễ Valentine tôi tìm nàng cả buổi nhưng không thấy. Nghĩ rằng đến cafeteria có lẽ sẽ gặp nàng vì mọi khi nàng hay tụ năm, tụ ba để nói

chuyện nhưng tôi đã làm. Bạn bè thì vẫn ngồi đó nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu. Tôi đâm ra thất vọng, buồn lo lẫn lộn vì không biết sẽ làm gì với hộp kẹo màu đỏ hình trái tim và tấm thiệp với những dòng chữ nắn nót viết gửi tặng nàng đang nằm lặng lẽ trong túi sách. Tôi chán nản lang thang lên thư viện định mượn vài cuốn sách thì chợt thấy nàng ngồi quay mặt ra ngoài đang biên chép gì đó tôi không biết. Lòng tôi bỗng vui lên ngay. Thì ra nàng bỏ cả buổi trưa không ăn để vào thư viện. Tôi liền lấy hộp kẹo và tấm thiệp ra sẵn, khi đi ngang qua bàn của nàng tôi vội để xuống rồi ngồi cách sau đó vài bàn. Tôi nhìn thấy sự ngạc nhiên hiện trên nét mặt sau khi nàng xem qua tấm thiệp rồi quay lại nhìn tôi. Vẫn nụ cười giao hảo giữa tôi và nàng. Bỗng nàng cúi xuống hí hoáy viết gì một lúc rồi dơ tờ giấy lên, tôi đọc thấy hai chữ “thank you” to gần nửa trang. Tôi mỉm cười đắc ý nhưng giả vờ lắc đầu mấy cái làm ra vẻ không hiểu. Nàng lại cúi xuống hí hoáy viết thêm một lúc nữa rồi dơ tờ giấy lên, nhưng lần này thì nàng viết hai chữ “cám ơn” to gần cả trang giấy. Tôi nhìn nàng thật lâu rồi mỉm cười gật đầu. Sau đó tôi đứng lên đi ra không buồn mượn sách của thư viện nữa. Khi đi gần đến cửa, tôi chợt quay lại thì bắt gặp cặp mắt của nàng nhìn tôi thật khó hiểu. Tôi cũng làm bộ nheo

mắt ra chiều suy nghĩ một lúc rồi dùng ngón trỏ chỉ vào trán mình như đã nghĩ ra điều gì. Trước khi bước hẳn ra ngoài, tôi không quên ném cho nàng một nụ cười bí mật.

Hôm sau tôi đến cafeteria để ăn trưa thì thấy mọi người đang hòa vào trêu ghẹo nàng khi vài người bạn ra về cùng bắt gặp một đóa hoa hồng cài dưới quạt nước kính xe của nàng với hàng chữ “from me, to you”. Cả bọn bàn tán xem người tặng hoa là ai? Mặc cho mọi người đoán là ai, nàng chỉ mỉm cười không nói. Thỉnh thoảng nàng nhìn tôi cười vu vơ rồi quay đi nơi khác. không những chỉ có ánh mắt mới nói lên được ý nghĩa mà trong nụ cười cũng bao hàm nhiều ẩn ý.

Rồi thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã hết một niên học. Mừng cho nàng mà cũng buồn cho tôi, nàng nhận lấy mảnh bằng bốn năm, còn tôi phải ở lại dùi mài kinh sử thêm một năm nữa. Nhưng đó không phải là điều làm tôi quyến luyến. Cái điều làm cho tôi buồn nhất nàng chỉ là sinh viên du học ở Mỹ, nên sau khi tốt nghiệp xong thì nàng sẽ phải theo gia đình về Pháp.

Nhiều người bạn họp lại tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ để tiễn đưa nàng, trong đó cũng có tôi. Không khí buổi tiệc hơi làm tôi thất vọng, mọi người cười nói xôn xao như đã quên đi đây là buổi tiệc để tiễn đưa. Tôi rút vào góc phòng tìm một chiếc

bàn ngồi xuống duỗi chân dài ngả đầu trên thành ghế. Con mọt mồi lại kéo đến sau những đêm dài thức trắng để học thi. Nhắm mắt lại và nghĩ ngợi miên man. Bỗng nhiên tim tôi đập mạnh, tôi có cảm giác như một người nào đó đang nhìn mình. Khi mở mắt ra, tôi thấy nàng đang đứng trước mặt tôi từ bao giờ, với nụ cười xinh tươi gắn liền trên môi làm tôi ngỡ ngàng ngồi ngay thẳng lại. Nàng để xuống bàn một chiếc hộp gói giấy hoa đây về phía tôi. Nhiều lần tôi đã tạo cho nàng sự ngạc nhiên, nhưng lần này người ngạc nhiên lại là tôi. Ngậm ngửng một lúc tôi mở gói quà đó. Thì ra là một cặp viết có khắc tên tôi. Tôi vội lấy tờ giấy gần đáy rồi dùng một cây bút viết:

- Cảm ơn.

Nàng dùng cây bút còn lại và viết:

Không có chi, anh thích không?

Tôi khẽ mỉm cười gật đầu, nàng lại viết tiếp:

- Buồn quá, sắp sửa phải xa bạn bè rồi.

Tôi viết trả lời nàng:

- Người đi không buồn bằng người ở lại.

Nàng khẽ lắc đầu rồi viết thật nhanh:

Người đi cũng buồn lắm chứ! Làm sao so sánh được nỗi buồn khi người ta không đo lường được lòng người?

ôi gật gù suy tư một lúc rồi viết hỏi nàng:

- Bao giờ thì Hạnh đi?

Nàng viết lại:

- 6 giờ chiều ngày mai.

Người ở lại có điều gì muốn nói không?

Tôi cúi người nhìn nàng một lúc rồi cúi xuống viết vội:

- Có nhiều lắm...nhưng thôi.

Nàng xoay mặt đi nơi khác thật im lặng. Tôi biết nàng đang chờ một lời tỏ tình, một câu hứa hẹn nơi tôi. Lúc trước đã không nói gì thì bây giờ càng không nên nói nữa. Người đi thì vẫn cứ đi, có nói ra cũng không giữ lại được người, chỉ để luyến tiếc thêm thôi. Tôi muốn giữa tôi và nàng hiểu ngầm nhau bằng ánh mắt và cử chỉ thể cũng đủ lắm rồi. Để muôn đời chúng tôi nhớ đến buổi hôm nay.

Hôm sau, 5 giờ chiều tôi đã có mặt tại phi trường. Nàng đang ngồi cùng với vài người bạn nơi phòng đợi, thấy tôi đến nàng nói vài câu gì đó với mấy người bạn rồi đứng lên đi về phía tôi. Chúng tôi chào nhau bằng nụ cười nhưng trong cái cười đó tôi nhận thấy gương gạo như mọi khi. Tôi trao cho nàng hộp giấy nhỏ xem như quà tiễn đưa. Nàng chần chừ một lúc rồi mở ra, một chiếc lắc nhỏ có khắc chữ “from me, to you”, tôi cầm lên mạnh dạn đeo vào tay nàng và lòng chợt dâng lên một chút nuối tiếc. Nàng rút tay về rồi bẽn lễn cúi xuống nói nhỏ:

- Cảm ơn anh.

Tôi bắt gặp nụ cười buồn nơi nàng. Cuối cùng rồi chúng tôi cũng nói chuyện với nhau. Ánh mắt và nụ cười không đủ diễn tả hết tâm trạng chúng

tôi vào lúc ấy. Tôi muốn nắm lấy đôi tay nàng, muốn ôm nàng vào lòng để nói lên bao thương nhớ bấy lâu nay, nhất là từ hôm được tin nàng phải theo gia đình trở về Pháp. Nhưng tôi tự chế, rụt lại bởi tôi biết mình không được làm như vậy. Tôi nhìn thẳng vào mắt nàng và dịu dàng nói:

- Bấy lâu nay chúng mình không nói chuyện với nhau, giờ nói được vài câu, anh tưởng chừng như đôi mình quen biết nhau lâu lắm rồi.

Nàng nghiêng đầu cười cười và tinh nghịch nói với tôi:

- Ừ! Quen lâu lắm rồi chứ! Bằng chứng là anh hay cười cười chào Hạnh mỗi ngày đó. Có điều là Hạnh đợi anh lên tiếng nói trước nhưng anh...

Nàng ngập ngừng không nói tiếp. Tôi hiểu cái ngập ngừng đó nó bao gồm cả những lời trách móc. Có lẽ mọi người sẽ cho tôi là một thằng khờ khạo hay một tên nhát gái, nhưng tôi có lý do của mình. Đôi khi tôi phân vân về tình cảm đối với nàng là thật hay chỉ vì kỷ niệm của cô hàng xóm năm xưa đưa đẩy? Tôi sợ mình nhầm lẫn khi thốt lên tiếng yêu chưa được chính chắn. Tôi biết rõ một điều là tôi có cảm tình với nàng nhiều lắm, nhưng không hiểu sao vẫn còn e ngại. Hai người lại rơi vào trạng thái im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tư. Một lúc lâu tôi lên tiếng:

- Không biết chừng khi về tới Pháp sẽ có mấy chàng trai

dàn hàng đón Hạnh trở về.

Nàng cười buồn:

- Hy vọng trong đám người đó sẽ có người Hạnh muốn gặp, nhưng hy vọng thế thôi chứ làm gì có thật.

Tôi xao xuyến nhìn nàng rồi tha thiết đề nghị một điều:

- Nếu ngưng lại khi nào Hạnh trở lại đây thì anh sẽ ra đón.

Lần này nàng cười tươi hơn lúc nãy:

- Hạnh mong là vậy. Nhỏ Thúy có địa chỉ của Hạnh nếu anh muốn biết. Thôi!

Cũng sắp đến giờ rồi để Hạnh nói cho anh nghe điều này, anh gọi cho Hạnh nhớ đến một người lâu nay Hạnh chưa nghĩ ra, nhưng hôm nay thì nhớ rồi. Tôi cười cười hỏi:

- Ai thế?

Nàng đáp lại:

- Một anh chàng hàng xóm hồi còn nhỏ...

Vừa lúc ấy có tiếng nói nơi loa phát thanh:

-Chuyến bay số...đã đến giờ khởi hành, xin quý khách vui lòng đến cổng số...để lên máy bay.

Tôi ú ớ đứng đờ người ra trong khi nàng chạy về chỗ xách vali vừa đi vừa vẫy tay chào tôi. Chẳng lẽ lại có sự trùng hợp đến vậy sao? Tôi muốn gọi giật nàng lại để được giải đáp những thắc mắc trong đầu, nhưng hình bóng yêu kiều của nàng đã khuất sau cổng vào lòng máy bay.

Phù Du

Mùa Thu/2010

Dưới Mái Trường **THỦ KHOA NGHĨA...**

Người ở Châu Đốc từ thập niên 50 của thế kỷ trước đến nay đều nghe, đều biết đến ngôi trường mang tên một nhà thơ nổi tiếng của đất Nam bộ : Trường Trung học Thủ Khoa Nghĩa.

Cha tôi, các cô chú tôi là những cựu học sinh của trường. Sau nhiều lần đổi tên và chuyển dời địa điểm , bây giờ trường Thủ Khoa Nghĩa được coi là một trong hai ngôi trường khang trang nhất của tỉnh An Giang (sau trường Thoại Ngọc Hầu- Long Xuyên).

Không những được học ở ngôi trường có bề dày lịch sử này mà tôi còn may mắn hơn là về làm giáo viên, làm đồng nghiệp với thầy cô tôi ngày nào. Những thế hệ thầy cô nối tiếp nhau giảng dạy, những thế hệ học trò nối tiếp nhau ra trường tung cánh muôn phương...

Miền Nam một năm chỉ có hai mùa mưa nắng nhưng tôi và lũ học trò dường như cảm nhận được thời gian đủ bốn mùa. Mùa thu là mùa tựu trường, dù không